

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

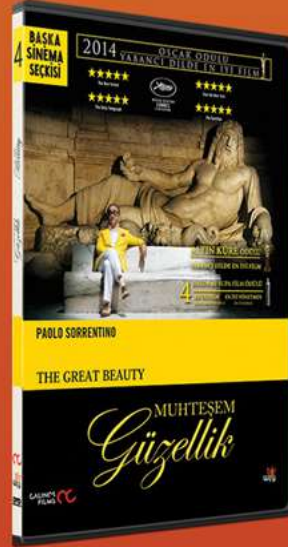
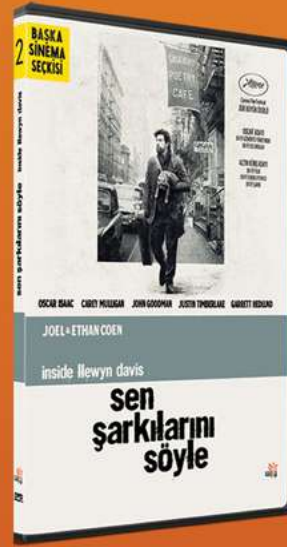
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STEFAN ZWEIG DESTEKLİ WES ANDERSON BAŞYAPITI
BÜYÜK BUDAPEŞTE OTELİ

**BAŞKA
SİNEMA
SEÇKİSİ**

**BAŞKA SİNEMA VE FESTİVALDE KAÇIRDIĞINIZ,
TEKRAR TEKRAR İZLEMEN İSTEDİĞİNİZ FİLMLER
ÖZEL KOLEKSİYONER VERSİYON KUTULARIYLA ŞİMDİ DVD'DE**

SANSÜRE KARŞI

NUH DERİZ PEYGAMBER DEMEYİZ

ARKA PENCERE OLARAK EN HASSAS OLDUĞUMUZ KONULARIN BAŞINDA SANSÜR GELİYOR. OLUR OLMAZ SANSÜR TALEP VE HAMLELERİNE KARŞI ŞİDDETLE İTİRAZ EDİYORUZ. SİRF BU YÜZDEN GEÇTİĞİMİZ AYLARDA “CİNNET” İSİMLİ BİR KÖŞE AÇTIK; YAZARIMIZ OKAN ARPAÇ, ORADA iki haftada bir Türkiye’den dehşet verici sansür hikayeleri naklediyor.

2014 yılında Türkiye hâlâ sansürle kol kola ilerliyor. Gelecekte bir noktada bunlar da “Cinnet” köşesinin konusu olacaktır, kuşkunuz olmasın.

Biliyorsunuz, birkaç hafta önce Lars von Trier’in “İtiraf”ının (Nymphomaniac) Türkiye’de gösterilmesi yasaklandı.

Beri yandan, ilginçtir, “Nuh: Büyük Tufan” (Noah) nasılsa sansür kurulundakilerin dikkatinden kaçmış olmalı ki, geçen hafta gösterime girdi. Gelgelelim, sansür kurulunun akıl edemediğini Avukat Yusuf Erikel akıl etmiş ve gösterimden önce filmin senaristin kurgusu olduğu ve Kuran-ı Kerim’de bahsedilen Hz. Nuh ile alakası olmadığına ilişkin bir uyarı metni yayınlanmasını talep etmiş. İsteddiği metin tam olarak şu şekilde: “Saygıdeğer izleyiciler, seyretmekte olduğunuz bu film, tamamıyla filmin senaristinin kendi kurgusu olup, bu filmdeki Hz. Nuh karakterinin ve anlatılan olayların İslam inancıyla, Kuran-ı Kerim’de bahsedilen Büyük Peygamber Hz. Nuh ile alakası yoktur. Hz. Nuh, Kuran’da övülen büyük bir peygamber olup, İslam inancına göre peygamberler günah işlemekten münezzehtir. Saygılarımızla siz sayın izleyicilere duyurulur.” Gerçi mahkeme bu talebi reddetmiş ama Avukat Erikel bu kez nöbetçi Asliye Hukuk Mahkemesi’ne itirazda bulunmuş.

İlginçtir, Ergenekon davası kapsamında yargılanıp 8 yıl 9 ay hapis cezası alan Avukat Erikel’den talebinin reddedilmesi üzerine şöyle de bir açıklama gelmiş: “Talebimiz İstanbul 10. Sulh Hukuk Mahkemesi tarafından hukuk, evrensel değerler ve Türk milletinin manevi hissiyatı hiçe sayılarak reddedilmiştir. Biz Ergenekon davalarında Türk ceza yargılama sisteminin iflas ettiğini biliyorduk. Bu davada da öğrendik ki hukuk davalarında da sistem çökmüş vaziyettedir. İnşallah bu böyle değildir inancıyla üst mahkemeye itirazımızı yapıyoruz. Sayın Başbakan nasıl Anayasa Mahkemesi’nin kararına saygı duymadığını ifade ediyorsa, biz de bu karara asla saygı duymuyoruz.”

Türkiye’deki bir izleyicinin, Hollywood’un Kuran’ı gözeterek film çekmeyeceğini kestiremeyeceğini sanan bu zihniyeti bir kenara bırakıyoruz... Perdede kendi istediği gibi bir peygamber portresi göremeyen avukat sarsılmış olmalı!

Filme ikinci itiraz ise daha da kan donduran bir yerden, bir ‘sanat’ derneğinin başkanından geliyor: Müzik ve Sinema Derneği Genel Başkanı Arslan Ateş... O da yaptığı yazılı açıklamada filmin İslam ülkelerinde büyük tartışmalara ve tepkilere neden olduğunu hatta bazı ülkelerde Müslümanların hassasiyetlerini dikkate almadığı gerekçesiyle yasaklandığını belirtmiş. Yani Ateş açıkça yasaklayın demiyor da diğer İslam ülkelerindeki uygulamayı emsal gösteriyor. O da şöyle buyurmuş: “Hollywood’un ürettiği ürünlerin gösterildiği tüm ülkelerde çok büyük etkiler bırakması, insanların bu filmleri bir gerçeklik duygusuyla izlemesi söz konusudur. Kendi inancına ait tüm değerler sistemini ustaca tüm dünyaya servis ediyor. Bunu yaparken ne sizi, ne sizin değerlerinizi ne de kutsalınızı dikkate alıyor. İslam dünyasının, çıkan bir ürünü eleştirmek ya da ürün piyasaya çıktıktan sonra ne olduğunu anlamak yerine, daha filmin çalışmaları başlar başlamaz tutum ve tavrını ortaya koyması gerekiyor.” Ateş’e göre ayrıca film çekilirken Müslümanların hassasiyetleri de dikkate alınmalıymış ve bu da Hollywood’un sorumluluğundaymış!

‘İslami hassasiyetleri’ öne çıkaran bu iki ‘kafa’ aynı ortak paydada buluşmuşlar ama yalnız da değiller! Müslümanların hassasiyetlerine dikkat edilmemiş dedikleri filme Batı’daki muhafazakarlardan da, Hristiyanlardan da ağır eleştiriler gelmişti. Anlıyoruz ki, yobaz her yerde yobaz!

Yanlış anlamayın, “Nuh: Büyük Tufan”ın büyük hayranları değiliz. Arka Pencere’nin yıldız tablosunun yer aldığı “Kapri Yıldızı” sayfasında yazarlarımızın filme biçtiği yıldızlar 5 üzerinden 2 ile 3 arasında. Geçen haftaki yazısında yazarımız Ali Ulvi Uyanık ise filme 4 yıldızı layık görmüştü. Gelin görün ki, ne olursa olsun sanatı ve sanatçıyı kulağından tutup sigaya çekmeye çalışan bu kafaya pabuç bırakma taraftarı değiliz.

Tanrı kelimini sorgulayan bir peygamber portresi bu ‘zihniyet’i elbette rahatsız eder. Ne zaman ki etmez, o zaman zaten sanata müdahale kimsenin aklına gelmez.

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, KAN KARSAN, EBRU ÇELİKTÜĞ,

ALİ ULVİ UYANIK, İLHAN YURTSEVER, ŞENAY AYDEMİR, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Büyük Budapeşte Oteli (The Grand Budapest Hotel);
Kaptan Amerika: Kış Askeri (Captain America: The
Winter Soldier); Joe; Hızlı Ve Korkusuz (Vehicle 19); Rio 2;
Hayaletli Ev (Haunter); Hayat Sana Güzel; Kendime İyi Bak.

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, İstanbul Film Festivali'nde izlediği
iki belgeseli ve tavırlarını sorguluyor bu hafta..

26 CİNNET

Okan Arpaç, sansürün sinemaya ettiklerini belgelediği
köşesinde Alan Parker'ın "Birdy"sine kadar uzanıyor.

28 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Tommy Lee Jones yönetiminde: "Üç Defin" (The Three
Burials Of Melquiades Estrada)... Murat Özer imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Geçmiş (Le Passé); Patron Mutlu Son İstiyor.

34 GENÇ VE MASUM

Robert Stevens imzalı bir "The Twilight Zone" bölümü:
"Where Is Everybody?"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

BÜYÜK BUDAPEŞTE OTELİ

★★★★★

ORJİNAL ADI The Grand Budapest Hotel

YÖNETMEN Wes Anderson

OYUNCULAR Ralph Fiennes,

Tony Revolori, F. Murray Abraham,

Adrien Brody, Willem Dafoe,

Bob Balaban, Harvey Keitel,

Mathieu Amalric, Jeff Goldblum,

Bill Murray, Edward Norton,

Jude Law, Jason Schwartzman,

Léa Seydoux, Tilda Swinton,

Tom Wilkinson, Saoirse Ronan,

Owen Wilson, Karl Markovics

YAPIM 2014 ABD-Almanya

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Tigon

**“BÜYÜK
BUDAPEŞTE OTELİ”,
WES ANDERSON’IN,
KLIŞELERİNİ
PEKİŞTİRİRKEN, ÖYKÜ-
KARAKTER DENGESİNİN
AYARLARINDA YENİ
USULLER DENEYİĞİNİ
HISSETTİRİYOR.**

BAZI FİLMLERİN TEK BİR KARESİNDEN YÖNETMENİNİ TANIYABİLİRSİNİZ, SÖYLEMİNİN EN NET ÖRNEKLERİNDEN BİRİ OLARAK WES ANDERSON’I İŞARET ETMEK MÜMKÜN. ANİ AMA HESAPLI KAMERA HAREKETLERİYLE, HÜZÜNLÜ VE PASTEL renklerle örülü ama bir taraftan da umut dolu görsel dünyasıyla, karakterine, onların en büyük hayal kırıklıklarına ya da en coşkulu mutluluklarına kadar eşlik eden kaydırmalarıyla ve özneyi her şeyin önünde tutan simetrik kadrallarıyla kendini yaratan ve gitgide daha da sağlamlaştıran, karakterli bir sinema karşımızdaki. Hem de hiçbir zaman bir ‘dönüşme’ telaşına kapılmayan ve kendisine artık alışan seyircisini dönüştürmüş olan bir sinema...

Wes Anderson’ın sinemadaki heyecanlı, tutkulu ve hevesli ama bir o kadar ‘evhamsız’ yolculuğu “Büyük Budapeşte Otel” (The Grand Budapest Hotel) ile devam ediyor. Yönetmen, sanki her filminde önceki filmlerinden de aşına olduğumuz tek bir evrenin yeni yapboz parçalarını bize takdim ediyor; her filminde biraz daha ‘deşifre’ olan zihninin, mevcut çalışma mekanizması hakkında yeni bir ipucu veriyor. Lakin, izlediğimiz her filminden sonra artık tam anlamıyla tanıdığımızı zannettiğimiz Wes Anderson, yeni hamleleriyle bizi tekrar şaşırtmayı başarıyor. Yönetmenin yeni filmi de tam olarak bu çok bilinmeyenli denklemin ürünü. “Büyük Budapeşte Otel”, Anderson’ın bir yandan artık tipikleşmiş klişelerini özenli bir şekilde pekiştirirken, diğer yandan öykü-karakter dengesinin ayarlarıyla hafifçe oynayarak yeni usuller deneğini hissettiriyor. Bir anlamda, Wes Anderson ‘ustalık dönemi’nin keyfini sürüyor diyebiliriz.

“Büyük Budapeşte Otel”, seyircisini 20. yüzyılın en gergin dönemlerinden birine götürüyor. İki savaş arası periyotta muhtemelen ‘Büyük Buhran’ ile boğuşan ‘hayali’ Avrupa’da, bu vaziyeti konuklarına pek hissettirmeyen bir yerde, Büyük Budapeşte Otel’indeyiz. Bu şatafatlı oteli çekip çeviren, konsiyerj Gustave H., otel çalışanları arasına bir belboy olarak, hiyerarşinin

**WES ANDERSON
HİKAYESİ SAVAŞIN
GÖLGESİNDE AMA
NEREDEYSE SAVAŞTAN
BAĞIMSIZ BİR ZEMİNDE
VUKU BULAN VE
NE HİKMETSE
KAHKAHAYLA İZLENEN
BİR FİLM ÇEKİYOR.**

en alt basamağından giriş yapan Zero ile tanışıyor. Bir yandan ona iyi bir belboy olmanın tüm inceliklerini öğretirken, diğer yandan kendisine ‘mutlu ettiği’ yaşlı bir kadın tarafından bırakılan paha biçilmez mirası başına bir şey gelmeden almanın planlarını yapıyor. Wes Anderson’ın yeni filmi her zamanki saf karakterlerinin karşısına bu kez saf kötücül karakterleri koyarak yönetmenin sinemasından pek alışık olmadığımız bir gerginlik yaratıyor. Hatta daha da ileri giderek bu gerginliği cinayetlerle ve plastik bir şiddetle süslüyor.

“Büyük Budapeşte Otel”, aslında hiçbir zaman varolmayan bir Avrupa’da geçiyor. Şehir isimleri, ülkeler, karakterler güdümlü bir hayal dünyasının ürünü... Örneğin çıkmak üzere olan savaşın neyi çağrıştırdığı çok açık, ama kesin değil. Belki de bu noktada, mevzuyu filmin esin kaynağı olan Stefan Zweig’in hayatıyla ilintilemekte fayda var. Naziler tarafından eserleri toplatılıp yakılan, intiharından çok kısa bir süre önce yazdığı “Satranç” isimli başyapıtında ruh halini iyiden iyiye dışavuran, ‘realist’ ideolojinin artık iyice yerleştiği, militarist ve acımasız dünyada yaşamaya dayanamayan Zweig belki de yazdıkları dahil her şeyin bir hayal ürünü olmasını isterdi.

Wes Anderson, Zweig’in karanlık öykülerinden beslenerek ortaya kendi ruh halini hiçbir şekilde savaşa bağlamayan, hissettiren ama bağırmanın ve olanca aydınlığıyla parıldayan bir metin ortaya çıkararak belki de hayranlık duyduğu yazarın hayalini gerçekleştiriyor. Her daim insana inanmak isteyen, olmayınca da dünyada yaşanan acılara katlanamayıp kendini öldüren yazarın tesiriyle, onun hep yazmak istediği ama yazamadığı bir hikayeyi perdeye taşıyor.

Ciddileşmeyen, ciddileşmekten özellikle kaçınan “Büyük Budapeşte Otel”nin asık suratlılığı bilinçli olarak teğet geçtiğinin kanıtı olan bir sahne ise filmin hemen başlarında. Zero’nun Gustave H.’e getirdiği bir gazetenin manşetinde ‘Yeniden Savaş Çıkabilir’ yazıyor. Ancak bu ikilinin dikkatini çeken haber, kendine gazetede çok daha küçük bir yer bulan ‘Yaşlı kadının ölü bulundu’ haberi oluyor. Wes Anderson’ın filmi, bu kadar karanlık, umutsuz ve bencil bir dünyada dahi büyük bir saflıkla, kendi derdinin peşinde koşan insanlara büyük bir saygı duyuyor. Karakterlerin yanbaşımda patlak vermek üzere olan savaşı görmeyi reddediyor; onları göz altına almaya çabalayan askerlere kafa tutuyor. Daha romantik yaklaşırsak, Anderson, bu adi dünyadan Zweig’in intikamını alıyor.

Bu noktada bütün veriler bize şu sözünü hatırlatıyor: “Dünyayı değiştiremiyorsan dünyayı değiştir”. Bu cümle Wes Anderson ve Stefan Zweig’i ortak bir noktada buluşturuyor. İkisi de bu sözün ışığında yapıyor son hamlesini sanki. Wes Anderson, Avrupa’nın puslu malzemesiyle başka bir Avrupa inşa ederken haber değeri taşıyanı değil, duygu değeri taşıyanı seçiyor. Hikayesi savaşın gölgesinde ama neredeyse savaştan tamamen bağımsız bir zeminde vuku bulan ama ne hikmetse büyük bir keyifle ve kahkahalar eşliğinde izlenen bir ‘pazar sabahı filmi’ çekiyor.

Küçükler ve büyüklere aynı hisleri yaşatacak masallar Anderson sineması dahilinde anlatılmaya devam ediyor. Böylesi bir meydan okumayla karşı karşıyayken, oyuncuların ne kadar iyi olduğundan bahsetmek, yönetmenin teknik maharetlerini kelimelere dökmek, hatta filmin içerdiği mizahın karşı konulmaz gücünden dem vurmamak bile laf-ü güzaf olacaktır belki de.

Alexandre Desplat’ın müzikleri her zamanki gibi muazzam

Filmin süresi, lezzetine kısa geliyor sanki.

BİR RIDLEY SCOTT FİLMİ

DANIŞMAN

THE COUNSELOR

HER ŞEYİ İSTE.
HER ŞEYİ RİSKE AT.
HEPSİNİ KAYBET.

**ŞİMDİ BLU-RAY™
DVD VE VCD'DE!**

KAPTAN AMERİKA: KIŞ ASKERİ

İYİ BİR FİLM ELEŞTİRİSİ 'MALUMUN İLANI'NIN ÖTESİNE GEÇEBİLMELİDİR. SIKÇA ÖNÜMÜZE GELEN ÇİZGİ ROMAN uyarlamalarında 'bunlar hep Amerikan propagandası' gibi genellemeler yapmak marifet değil yani...

Superman'in kostümü Amerikan bayrağı renkleriyle yapılmışken, "Örümcek Adam" filmlerinde Amerikan bayrakları ikide bir gözümüze sokulurken, bu kahramanların zaten Amerikan menşeli olması gibi gerçekler varken eleştiri yazılarını bu fikrin üzerine kurmak çok abes. Süperkahraman filmleri çekildikleri zamana göre şekil alan politik filmlerdir...

Kahramanın adında Amerika varken, baştan aşağı Amerikan bayrağını üniforma haline getirmişken, ne için yaratıldığı da belli olan bir karakterken ve ortaya çıkan film bu gerçeklerin gayet farkında olduğunun altını bilhassa çiziyorken, filmde "çok Amerika propagandası yapıyor" diye bahsetmenin bir alemi yok yani!

İlk dönem süperkahraman filmlerinin çoğu muhafazakardır, örnek lider tanımları yaparak iktidara güven telkin ederler. Sundukları olanca eğlencelerine rağmen Indiana Jones filmleri, "Jaws", Rambo filmleri, felaket filmleri ve diğer belli başlı kahramanlı filmler de öyle... Özgürlükçü gibi görünen ama hayata muhafazakar bir çerçeveden bakan; kaos liderlik becerileri, güvenilirliği ve gücüyle yenen kahramanların filmleridir bunlar...

Ama günümüz kahraman filmlerinde Hollywood daha cesur olabiliyor artık. Özellikle de 'Amerika markası'nı tüm dünyada berbat bir duruma sokan oğul Bush döneminin ardından...

İlk "Kaptan Amerika" filmi için bu yorumu yapmak çok mümkün olmasa da birçok çizgi roman uyarlaması (mesela "V For Vendetta", "Watchmen", "X-Men" serisi, "Iron Man" filmleri) gayet muhalif sesler çıkaran filmler oldular. "Kaptan Amerika: Kış Askeri"nde de gişeye oynayan bir süperkahraman filmi olarak sivri bir senaryoyla yola çıkılmış. Özellikle Bush dönemi ve aşırı sağcı politikaları eleştiren bir metin sözkonusu. Süperkahramanları organize eden özel istihbarat birimi S.H.I.E.L.D.'ın da

katkıda bulunduğu Algı adlı savunma sistemi (Insight - aslında 'sezgi' diye çevirmek daha doğru) 11 Eylül sonrası ABD toplumunda estirilen paranoya rüzgarlarının bir alegorisi gibi. Muhtemel düşmanları ve muhalif düşüncede olup gelecekte baş ağrıtabilecek insanları tespit edip yok eden bir sistem bu. Kaptan Amerika bunun adını koyar hemen: "Bu özgürlük değil, bunun adı korku!" Yöneticilerin kitlelerin korkularıyla oynayarak aslında kendilerinin korktukları muhalifleri sindirmesi, ABD'de içerde işler yolunda gitmediği zaman sıkça başvurulan bir politika.

Nitekim böyle filmler Bush dönemine dair küçük işaretler taşırlar. Mutlaka bir yerde W. Bush'un bir resmi, sesi konulur. Zaten kahramanımız Kaptan Amerika'nın evinde de üzerinde George W. Bush'un adının yazdığı bir kitabın olduğu bize net bir şekilde gösterilir.

İşin enteresan tarafı, aslında S.H.I.E.L.D. da içeri sızmış bir 'paralel yapı'nın kurbanıdır! İlk filmde tanıdığımız faşist organizasyon HYDRA'nın ajanları pek çok stratejik konumları ele geçirmiştir. Başlarındaki kişi de 70'li yılların benzer istihbarat kaynaklı paranoya filmlerinin bazılarında rol alan Robert Redford'tur! Ve tıpkı son yılların en muhalif ajanı Jason Bourne gibi beyni yıkanmış eski bir askeri tetikçi olarak kullanmaktadır. Kaptan Amerika da dostları kadın ajan Natasha ve siyahi bir askerle birlikte (bir 'united' olma hali) düzene geçmeyi değil 'kaos' yaratmayı tercih eder. Sadece HYDRA'yı değil S.H.I.E.L.D.'ı da yok etmek gerekir!

Russo kardeşler, sırtlarını dayadıkları sağlam senaryonun hakkını veren bir yönetmenlik sunarken, film Nick Fury'nin ilk kez bu kadar öne çıktığı bir "Yenilmezler" (Avengers) filmi olmuş. İlk filme yapılan zorlama referanslar dışında iyi bir süperkahraman filmi yani...

Russo kardeşler akıcı ve sorunsuz bir yönetmenlik sergilemişler. Henry Jackman'ın müzikleri de başarılı.

Chris Evans'in performansı Samuel L. Jackson ve Scarlett Johansson'la yan yanayken ciddi sırtıyıyor!

ORJİNAL ADI Captain America:

The Winter Soldier

YÖNETMENLER Anthony Russo,

Joe Russo

OYUNCULAR Chris Evans,

Samuel L. Jackson,

Scarlett Johansson, Robert Redford,

Sebastian Stan, Anthony Mackie,

Cobie Smulders, Emily VanCamp,

Haylie Atwell, Toby Jones

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 136 dk.

DAĞITIM UIP

İLK FİLMDEN FARKLI OLARAK, BU İKİNCİ "KAPTAN AMERİKA" FİLMİNDE BİR SÜPERKAHRAMAN FİLMİNDEN BEKLEYEBİLECEĞİNİZ BİRÇOK ŞEY MEVCUT ASLINDA.

JOE

★★★★

YÖNETMEN David Gordon Green

OYUNCULAR Nicolas Cage,

Tye Sheridan, Gary Poulter,

Ronnie Gene Blevins,

Adriene Mishler

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 117 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

**"JOE" YALNIZCA
NICOLAS CAGE'İN
KÜLLERİNDEN
DOĞMASINI DEĞİL,
AMERİKAN BAĞIMSIZ
SİNEMASININ YİNE ALT
SINIFLARA
YÖNELEBİLECEĞİNİ DE
MÜJDELİYOR.**

NICOLAS CAGE'İ SON YILLARDA ADINA SANINA YAKIŞMAYAN HAFİFLİKTE FİLMLERDE ("SİHİRBAZIN ÇİRAĞI/THE Sorcerer's Apprentice", "Cadılar Zamanı/ Season Of The Witch" ve tabii "Hayalet Sürücü/Ghost Rider" serisi) abartılı oyunculuğuyla izliyorduk ki, bir baktık "Joe"da küllerinden yeniden doğuyor! Oyuncuyu çarpıcı bir rolde görmeyeli neredeyse 20 yıl oldu. 1995 yılında Mike Figgis'in yönettiği "Elveda Las Vegas"taki (Leaving Las Vegas) özyıkım abidesi Ben Sanderson'ı unutmak ne mümkün?

Filme adını veren Joe'yu dört dörtlük bir karakter çözümlemesiyle karşımıza çıkaran Cage, onu her haliyle perdeye taşıyor. Üstelik filmin bir noktasında, bir baba gibi sahiplendiği 15 yaşındaki Gary'ye 'cool' bakmanın nasıl olduğunu tarif ederken, ("Yüzün acı içindeyken gülümseyeceksin!") basbayağı kendiyle dalga geçiyor. Ne de olsa bir zamanlar 'ölü köpek bakışlı aktörler' listesinin başında yer alıyordu.

"Joe"nun şaşırtıcı yönleri Nicolas Cage'in yıllardır özlenen, kapasitesinden beklenen oyunculuğu değil sadece. Film, son yıllarda "Gerçeğin Parçaları/Winter's Bone" ve "Dövüşçü/The Fighter" gibi Amerikan taşrasına ve alt sınıfa dair hikayeler anlatan bağımsız filmler arasında yerini alıyor. (Tabii onlar kadar Amerika'nın uyuşturucu madde sorununu merkeze yerleştirmiyor.) Venedik Film Festivali'nde Tye Sheridan'a Marcello Mastroanni Ödülü kazandıran film, sinemaya Terrence Malick'in "Hayat Ağacı/The Tree Of Life" ile başlayan genç oyuncunun Nicolas Cage'den rol çaldığını da gösteriyor.

Teksas'ın bir kasabasında geçen hikayede Joe karşımıza 50'sine merdiven dayamış, yalnız, alkolle arası bayağı iyi, siyahilerle çalışan bir karakter olarak çıkıyor. Yaptıkları iş, bir kereste firması için ağaç kesmek. Ağaçlar önce zehirleniyor, sonra da kesiliyor. Joe iyi bir

patron; elemanlarını gözetiyor, maaşlarını zamanında ödüyor, emeğe saygısını hissettiriyor. Alkolik bir evsizin oğlu olan Gary (Tye Sheridan), Joe ile çalışmaya başlıyor. Gary hiç konuşmayan kız kardeşine, ayyaş anne-babasına, babasının tüm aileye gösterdiği şiddete ve sadece 15 yaşında olmasına 'rağmen', doğruluktan, iyilikten, umuttan vazgeçmeyen, filmin en yürek burkan karakteri. Öte yandan gerektiğinde Joe'nun belalısı Willie-Russell'i (Ronnie Gene Blevins), yumruklarıyla yere serecek kadar sert ve mücadeleci de. Joe her ne kadar sabahtan itibaren elinden viski kadehi düşmeyen biri olsa da Gary için öz babasından çok daha iyi bir babaya dönüşüyor. (Baba rolünde gerçek hayatta da bir evsiz olan Gary Poulter, IMDb'de yazılana göre film bittikten kısa süre sonra ölmüş.)

Kasabada başbelası tipler de var. Filmin en kötüsü, bardaki Joe'dan tokadı yiyince onu vuracak kadar gözü dönen Willie-Russell. Gary'den de dayak yedikten sonra, birkaç dolar ve bir şişe içki için adam öldürmekten çekinmeyen Gary'nin babasıyla ittifak yapan Willie, yaklaşan trajedinin de habercisi.

"Joe" her ne kadar karanlık bir filmmiş gibi görünse de, özellikle sonu itibarıyla, geleceğin Joe ve Gary gibi 'iyi' insanlar sayesinde yaşanır bir dünya vaat ettiğini işaret ediyor. Joe'nun bir süre evinde kalan kız arkadaşına genel ahval ve şerait hakkında söyledikleri bir manifesto adeta. Karamsar ama bir o kadar da gerçekçi tespitlere dayanan bu monoloğa özellikle dikkat etmeli.

Gary, ağaçları zehirleyerek atıldığı 'hayat'a, Joe'yu tanıyan ve onun gibi iyi biri olduğunu hemen hissettiren yeni patronunun yanında

ağaç dikerek devam ediyor. Kardeşi ve annesiyle, emeğinin karşılığını alabildiği sürece gururlu ve huzurlu bir genç adam olmaya evrilirken film sona eriyor. Amerika'nın, son yıllarda iyiden iyiye yokuş aşağı gittiği ve ekonomik krizlerle boğuştuğu şu günlerde, böyle moral verici 'son'lara ihtiyaç duyduğu bir gerçek. Her ne kadar roman 1990'larda yayınlansa ve Reagan döneminin yarattığı yıkımı gösterse de, kapitalizmin kalesinde epeydir işler yolunda değil zaten... Larry Brown'ın 1991 tarihli aynı adlı romanından uyarlanan film, sinemada yeni kuşak Amerikan solunun sesi olabilir mi?

Tye Sheridan'ı şimdiden takibe almalı.

Filmin kötüsü Willie-Russell tek boyutlu bir karakter, sadece kötü!

"JOE" KARANLIK BİR FİLMİMİŞ GİBİ GÖRÜNSE DE, SONU İTİBARIYLA, GELECEĞİN JOE VE GARY GİBİ 'İYİ' İNSANLAR SAYESİNDE YAŞANIR BİR DÜNYA VAAT ETTİĞİNİ İŞARET EDİYOR.

HIZLI VE KORKUSUZ

ORJİNAL ADI Vehicle 19

YÖNETMEN Mukunda

Michael Dewil

OYUNCULAR Paul Walker,

Naima McLean, Gys de Villiers,

Leyla Haidarian, Tshepo Maseko,

Andrian Mazive

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 85 dk.

DAĞITIM Özen Film

TV DİZİLERİNDEN TRANSFER OLDUĞU BEYAZPERDEDE, SARI SAÇLARI, RENKLİ GÖZLERİ VE İNKAR EDİLEMEZ yakışıklılığıyla cazibe merkezi olmayı başaran, 30 Kasım 2013'te geçirdiği trafik kazası sonucu henüz 40 yaşında hayata veda eden Paul Walker'ın üzerine kurulmuş, vasat sulara gezinen bir aksiyon.

Zaten geçen yıl tamamlanmış olmasına karşın, sinemalarımıza (hem de "Hızlı Ve Korkusuz" Türkçe adıyla) gecikmeli olarak bu tarihte gelme sebebi, muhtemelen onu kaybetmiş olmamız. "Hızlı Ve Öfkeli" (Fast & Furious) serisinin lokomotif olan, adı ve fiziği aksiyonla, hızlı arabalarla aynı anda akla gelen Paul Walker'ın ölümünün de hızlı araba kullanmaktan kaynaklı olduğunu hesaba katarsak, onun gibi bir efsaneyi bu ismi taşıyan bir filmde izlemek hayranları için cazip elbette. Ancak filmin kendisi için aynı şeyi söylemek zor.

Yıllardır 'içeride' olduğu için karısını göremeyen; şartlı tahliye olur olmaz arasını düzeltmek için 'şartları' hiçe sayıp karısının yanına koşan Michael (Paul Walker), sözünde durmak ve tam saatinde orada olabilmek için havaalanına iner inmez bir araç kiralar. Ancak otoparkta bekleyen arabanın başına ne belalar açacağından habersizdir.

Yan koltukta içki şişelerinin haricinde, bir de cep telefonu fark eder Michael. Çalmaya başlayıp da açtığında ise, hattın diğer ucundaki kişi Michael'ı tanıdığını, arabayı söyleyeceği adrese getirmesini ister. Bu da yetmez, bagajdan elleri kolları bağlı halde bir kadın çıkar. Bu kadın, çocukları seks ticaretine alet eden devlet büyüklerinin foyasını ortaya çıkarmıştır ve şimdi olay yayılmadan susturulmak istenmektedir. Michael bir yandan yıllardır görmediği karısına olan biteni anlatıp, inandırıcı olmaya çalışırken ve ilerleyen dakikalarda onun da hayatını kurtarmaya çabalarken, bir yandan da canını

koruyup olayı medyaya duyurmak ister.

Film aslında Alfred Hitchcock klasiklerinin en temel formüllerinden birini uygulamak istiyor başta; tamamen masum olmasa da, hiçbir şeyden haberi olmayan bir adamın iradesi dışında belaya bulaşarak canını kurtarma ve doğruları ortaya çıkarma çabası... Fikir olarak çok cazip, ancak rejî koltuğunda usta bir yönetmen oturmadığında, ele yüze bulaştırılacak bir hikaye yapısı... Nitekim öyle de oluyor. Yönetmenliğe 2011'de "Retribution" adlı gerilimle adım atan Mukunda Michael Dewil, senaryosunu da kendisi kaleme aldığı bu aksiyon-gerilimde aritmetiği tutturamıyor.

Heyecanın zirve yapması gereken anlarda temponun inanılmaz hızda düşmesi, hız yükseldiğindeyse gerilimin yeterince köpürtülememesinden ötürü "Hızlı Ve

FİLM ASLINDA ALFRED HITCHCOCK KLASİKLERİNİN TEMEL FORMÜLLERİNDEN BİRİNİ UYGULAMAK İSTİYOR. ANCAK REJİ KOLTUĞUNDA USTA BİR İSİM OLMAYINCA ARİTMETİK ŞAŞIYOR.

Korkusuz" giderek yavanlaşıyor.

Sıkıntı sadece zikzaklar çizen tempoyla ilgili değil elbet. Bir aksiyonun olmazsa olmazları arasında en başta duran 'mantık', en ilgisiz seyircinin dahi fark edeceği hatalarla zedeleniyor sık sık. İkincil karakter olabilecekken erkenden ölen 'bagajdaki kadın'ın ölüm anında geçen diyaloglar, o pek gülünen Yeşilçam repliklerine rahmet okutuyor. Öte yandan ülke ayağa kalkmışken, misal bütün radyo ve TV kanalları Michael'dan bahsederken, karısının neden kendisine inanmadığını da anlamıyoruz. Burada da sanırız, Michael'ın 'zamana karşı yarışması' zorunluluğu devreye giriyor senaryoya göre...

Aslına bakarsak "Hızlı Ve Öfkeli" serisi dışında pek dişe dokunur bir filmi olmayan, ancak bu türden aksiyon denemeleriyle kendine

yön çizmeye çalışan Paul Walker'ın her şeye rağmen tek başına pahalı bir aksiyonu omuzlayacak karizması ve yeteneği olduğunu görebiliyoruz. İzlendikten sonra bir çırpıda unutuluvorecek "Hızlı Ve Korkusuz"u belli ki dağıtımçı firma Özen Film de, Paul Walker'ın anısına gösterime sokuyor. Burada da tercih size kalıyor; dilerseniz yakında gösterime girmesi beklenen, birçok sahnesi tamamlanmış "Hızlı Ve Öfkeli 7"yi (Fast & Furious 7) bekleyerek anısını kalbinizde yaşatın, isterseniz de fazla beklentiye kapılmadan, 1,5 saat araba tepesinde kovalamaca oynayan Walker ile tez elden hasret giderin.

Giriş sekansı, baş döndürücü bir aksiyon izleyeceğimizi vadediyor.

Giriş sekansından sonra başımızın dönmemesi...

**DİLERSENİZ YAKINDA
GÖSTERİME GİRMESİ
BEKLENEN "HIZLI VE
ÖFKELİ 7"Yİ BEKLEYİN,
İSTERSENİZ 1,5 SAAT
ARABA TEPESİNDE
KOVALAMACA
OYNAYAN WALKER İLE
HASRET GİDERİN.**

RIO 2

★★★★★

YÖNETMEN Carlos Saldanha

SESLENDİRENLER Jesse Eisenberg,

Anne Hathaway, Kristin Chenoweth,

Jemaine Clement

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 101 dk.

DAĞITIM Tigon

**“RIO 2”DE, KUŞLARIN DÜNYASI
VE DOĞANIN HER HAYVANIYLA
OLUŞAN DENGİ İÇİNDE YİNE
SON DERECE İNSANİ VE NEŞELİ
BİR HİKAYE ANLATILIYOR.**

CARLOS SALDANHA “BUZ DEVRİ” (ICE AGE) SERİSİNİN YARATICILARINDAN. ÜLKESİ BREZİLYA’NIN DÜNYA ÇAPINDA popüler kenti Rio’ya adanmış animasyonla, kilit isimlerden biri olduğu Blue Sky Stüdyosu’nun ikinci büyük serisini başlatmış oldu. Başkarakter, papağan familyasından, koruma altındaki Macaw kuşu Mavili olan “Rio”nun özelliği, zenginlerle yoksulların yan yana yaşadıkları ve fakat ortak zeminleri müzikte / eğlence buluştukları bu rengarenk kentin nabzını tutmasıydı. Denizin maviliği ve ormanın yeşili ile kuşatılmış Rio’nun karmaşık trafiği ve mimarisi içinde geçen hayvanların serüveni, “Rio 2”de daha uzağa, kapladığı alanın yarıdan fazlası Brezilya’da olan Amazon Ormanları’na taşıyor.

Mavili ile sevgili eşi Harika, üç çocuklarıyla birlikte, nadir olan türlerinin yeni keşfedilen topluluğuyla buluşmak üzere, yanlarındaki ve peşlerindeki tuhaf, komik, çılgın, dost-düşman hayvanlarla ormana gelirler. Mavili’nin uyum problemleri ortaya çıksa da, asıl sorun insandır! Kaçak kesim yapan ağaç katilleri iş başındadır!

“Rio 2”de, kuşların dünyası ve doğanın her tür hayvanıyla oluşan denge içinde yine seyircilere yakın gelen insani hikaye anlatılırken, müzikal çeşitlilikle seyircilerin neşe patlamaları yaşamaları sağlanıyor. Operatik ariya “Poisonous Love”dan “I Will Survive”a, yaklaşık iki düzine parça, farklı yorumlarla filmin sürükleyicisi oluyor. Rio’nun ruhuna uygun bu eğlence, sadece Güney Amerika’nın değil dünyanın önemli sorunlarından Amazon Yağmur Ormanları’nın tahribatına da dikkat çekmesini biliyor.

Gezeğenin oksijen deposu olan ve tıraşlanması tüm insanlığın geleceğini ilgilendiren Amazon’a kötü davrananlar ise, karşılarında hayvanların örgütlü gücünü bulurlar. Bu birlik, bizlere Gezi Direnişi’ni anımsattığından yakın ve sempatik geliyor.

Shakespeare’yen ‘kötücül’ papağan Nigel ile ona tutulmuş ‘zehirli’ kurbaga Gabi, filmin rol çalanları!

Ailenin tüm bireyleri için olduğundan, sinemalarda orijinal seslendirmeli versiyonları da gösterilmeliydi.

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

NİSAN 2014

İstanbul Film Festivali Dosyası
+ FESTİVAL SEYİR DEFTERİ

Dosya: En İyi Filmleriyle Alain Resnais

Wes Anderson'ın Büyük Budapeşte Oteli
+ FİLMİN BÜYÜK BOY POSTERİ

Cennetten Kovulmak: Ferit Karahan ile söyleşi

www.altyazi.net

33. İSTANBUL FİLM FESTİVALİ

SEYİR
DEFTERİ

HAYALETİ EV

ORİJİNAL ADI Haunter

YÖNETMEN Vincenzo Natali

OYUNCULAR Abigail Breslin,

Stephen McHattie,

Peter Outerbridge,

Michelle Nolden, Eleanor Zichy

YAPIM 2013 Kanada-Fransa

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Bir Film

1 997 TARİHLİ İLK UZUN METRAJİ "KÜP" (CUBE) İLE İSMİNİ DUYURAN VINCENZO NATALI, SONRASINDA TÜRLER ARASI EPEY bir gezinti yapmış görünüyor. Bilimkurgu, komedi, belgesel gibi farklı türlerin ve çeşitli televizyon çalışmalarının ardından yönetmen şu sıralar iyiden iyiye korku sinemasına yönelim gösteriyor. 2009 yapımı Adrien Brody'li bilimkurgu-korku denemesi "Deney: DNA"nın (Splice) peşinden şimdi de daha klasik tarzda bir korku gerilim örneğiyle karşımıza çıkıyor Natali.

Yönetmenin şimdilik son uzun metrajlı sinema filmi olan Kanada-Fransa ortak yapımı "Hayaletli Ev" Türkçe isminden de anlaşılabilceği üzere türün tipik öykü kalıplarından birine yaslanıyor.

Bir çekirdek ailenin yeni taşındıkları evde başlarına musallat olan gizemli olaylar, hâlâ geniş kitlelerin ilgisini cezbeden bir hikaye modeli midir pek emin değiliz, ancak "Hayaletli Ev" in o kadar korkunç (kelimenin sözlük anlamını boşverin) bir senaryosu var ki; yeni bir film türü icat edecek denli orijinal bir fikre dayansaydı bile onun da altını dinamitlemekten geri durmazdı.

Aslında "Hayaletli Ev" de üzerine ihtimamla düşülse, filmi kendi sınıfının aykırı örnekleri arasına sokabilecek fikirler mevcut. Örneğin aşırı grafik şiddet gösterisine soyunan sahnelerden medet ummayışı (ki son dönemde bulunmaz Hint kumaşı sayılır) ve gerilimi daha ziyade psikolojik öğeler üzerine inşa etme çabası "Hayaletli Ev" i muadilleri arasında bir adım öne taşıyor.

Yeni evlerine sıkışıp kalan ve istisnasız her gün aynı rutini yaşayan ailenin çıkışsızlığı boğucu bir atmosfer yaratırken, Natali yer yer karşımıza çıkan makro çekimler, hikayenin tek mekanda geçmesi ve asgari düzeydeki ışık kullanımı gibi unsurlarla da klostrofobik etkiyi destekliyor.

"HAYALETİ EV",
HAYALET
ÖYKÜLERİ VE TEKİNSİZ
EV FİLMLERİNE YENİ
BİR AÇILIM
GETİRMESE DE
YÖNETMENİN TERCİH
ETTİĞİ GERİLİM ODAKLI
YAPI İDARE EDİYOR.

Hayalet öyküleri ve tekinsiz ev filmlerine yeni bir açılım getirmese de yönetmenin tercih ettiği bu gerilim odaklı yapı uzun süre ilgiyi ayakta tutuyor.

Klişeler yumağından ibaret olan, herhangi bir özgünlük barındırmayan senaryonun her dönemeci tahmin edilebilir olmasına rağmen, hikayenin dağılıp gitmesini önleyen de büyük ölçüde yönetmenin ısrarla bağlı kaldığı stabil gerilim yapısı oluyor.

Ailenin, içine kısıldığı evde her gün aynı yalanı yaşaması ve en ufak detayına kadar tekrarlanıp duran tozpembe tablonun gözlerinin önüne inmiş bir perde vazifesi gördüğünü idrak edemeyişleri filmin sisteme yönelik bir yergi olarak yeniden okunabilmesine de olanak tanıyor. Gelin görün ki; ne senarist ne de yönetmenin bu fırsatı göremeyişi "Hayaletli Ev" i

geriye kalan yegane seçeneğe mahkum ediyor. Film eteğindeki taşları bir bir döktükten sonra bir noktada duvara çarpıyor ve daha fazla yol alamıyor.

Senaryonun zaten kör topal bir minval seyreden ilerleyişi tamamen yönünü şaşırınca yönetmenin yapısal tercihleri de vaziyeti idare edebilmek adına yeterli gelmiyor.

Filmin iki kişilik senaryo ekibinin hikayeyi çözüme ulaştırmak amacıyla yaptığı her hamle ayrı bir hezimete dönüşürken, ortada ne mantık kalıyor ne de elle tutulur herhangi bir yaratıcılık örneği. Hikaye atılan her yeni adımda çökerken, düğüm noktaları o denli alelade ve dayanaktan yoksun bir biçimde senaryoya yerleştiriliyor ki, neredeyse birbirini takip eden sahneler arasında bile bir bağ kurmayı güçleştiren kopuk, hatta paramparça bir yapı çıkıyor ortaya.

Halbuki daha önceden defalarca işlenmiş olmasına rağmen, her gün aynı günü yaşıyor olmak fikri meydana getirdiği tedirgin edici, uğursuz hava bakımından korku-gerilim türü özelinde çok daha geniş ve hatta giderek felsefi bir alan dahi açabilirdi.

Keza karakterlerin hapsedikleri dünyanın gerçekliğini sorguladıkları “Yaşamın Renkleri” (Pleasantville), “Gizemli Şehir” (Dark City), “Brazil”, “The Truman Show” ve “Matrix” (The Matrix) gibi yapımlara hiç olmazsa düşünsel boyutta yaklaşabilmek de mümkün olabilirdi aslında.

Lisa'nın film boyunca sırtından düşürmediği Siouxsie And The Banshees tişörtü.

“Küçük Gün Işığım” (Little Miss Sunshine) ile gönlümüzü çalan Breslin'in kariyer çizgisinin vesile olduğu endişe.

**FILMIN İKİ KİŞİLİK
SENARYO EKİBİNİN
HİKAYEYİ ÇÖZÜME
ULAŞTIRMAK İÇİN
YAPTIĞI HER HAMLE
AYRI BİR HEZİMETE
DÖNÜŞÜRKEN, ORTADA
NE MANTIK KALİYOR
NE DE YARATICILIK.**

HAYAT SANA GÜZEL

★
YÖNETMEN Murat Şeker
UYUNCULAR Şevket Çoruh,
eHande Katipoğlu, Timur Acar,
Tuba Ünsal, Dilberay, Hakan Bilgin,
Burak Sağyaşar
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 105 dk.
DAĞITIM Warner Bros. (Erler Film)

MURAT ŞEKER,
"ÇAKALLARLA DANS" KADAR
İLGİ ÇEKECEĞİNİ UMDUĞU
YENİ FILMİNDE DE BİLDİĞİ
YOLDAN YÜRÜYOR.

YÖNETMENLİĞE "2 SÜPER FİLM BİRDEN"LE ÜMİT VEREN BİR BAŞLANGIÇ YAPAN, ANCAK DAHA SONRA ÇEKTİĞİ "PLAJDA", "Aşk Tutulması", "Aşk Geliyorum Demez", "Çakallarla Dans" serisi ve "Arkadaşım Max" filmleriyle barutunun bir atımlık olduğunu gösteren Murat Şeker, yeni 'komedi'siyle karşımızda.

Gişede hayli yüzünü güldüren "Çakallarla Dans" kadar ilgi çekeceğini umduğu yeni filminde de bildiği yoldan yürüyor yönetmen. Aslında Güneydoğu Anadolu (Kürt adını anmıyoruz) toprak ağası zengin bir ailenin oğlu olan, İstanbul'a geldikten sonra her 'köylü kurnazı' gibi bir yolunu bulup inşaat sektörüne giren ve şirket sahibi olan Azmi'nin (Şevket Çoruh) öyküsü bu özünde.

Güzel bir karısı, lüks içinde bir yaşamı olan Azmi, paranın bolluğu karşısında ne yapacağını şaşırıyor. Belki de içten içe bunları hak etmediğini bildiğinden, sürekli hastalanıp öleceğini zannediyor (ilahi adalet inancı). Nitekim doktor arkadaşının telefon konuşmasını yanlış anlayıp da

iki aylık ömrü kaldığını duyunca, ortada kalmamış diye karısını en yakın arkadaşıyla birlikte olmaya zorluyor, kendisi de soğusunlar diye 'gay' numarası yapıyor falan filan...

Pek eleştirilen Recep İvedik karakteri, en azından 'iyicil' duygularla hareket ederken, Azmi'de o da yok. Bildiğimiz çakal kendisi...

Öte yandan karısını, sağ kolum dediği gencin kollarına atarken, kendisine 'gay' denecek diye ödü pathyor. Velhasıl 'gay' olmak, karısını başkasının ellerine teslim etmekten beter bir şey; bu filme göre!

Bütün oyuncuların baştan sona 'ben komedi oynuyorum' diye kendini paraladığı filmde, Timur Acar ve görkemli Dilberay, birer adım öne çıkıyorlar, o kadar. Gerisi, kötü ve berbat bir ilkokul piyesi.

"Beynelmîl"den sonra Dilberay nihayet ağırlıklı bir rolde karşımızda. Keşke daha sık görebilsek!

Altın Bamy, Altın Kestane gibi ödüllerde başa gürseceği kesin!

CAVA

SİNEMA&AUDIOVİZÜEL SANATLAR ENSTİTÜSÜ

MASTERCLASS
Filmin ustaları CAVA'da ders verecek

10 NİSAN-15 HAZİRAN 2014

CAVA Enstitü'den Ustalar Geçidi
TÜRKİYE Sineması'nın usta isimleri CAVA Enstitü'nün Masterclass programı kapsamında 20 Ekim-05 Ocak tarihleri CAVA'ya Ankara'ya sinema geliyor

Bozkırda yeni sinemacılar yetiştirilecek
Ankara'ya sinema geliyor

Usta isimler sinema severlerle bir araya geliyor

SİNEMA BULUŞMASI

CAVA calls for cinema lovers

Ünlü isimler, Başkent'te iki ay sinemayı anlatacak

Türk sinemasının ünlüleri ders verecek

Ünlü sinemacılar Başkent'e geliyor

Türk sinemasının başkent buluşması

SİNEMA ATÖLYELERİ

A: Abay Kunanbay Cad. No:17/5 Kavaklıdere | Ankara
T: 0(312) 417 22 11 E: info@cavainstitute.org W: www.cavainstitute.org

YAPIM

Altıyazi

arçay
pencere

Ekşi Sinema

radio oditü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

KENDİME İYİ BAK

YÖNETMENLER Ruhi Yapıcı,
Serhan Arslan

OYUNCULAR Çağdaş Onur Öztürk,
Aslı Tandoğan, Begüm Birgören,
Filiz Ahmet

YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Pinema (Oak Film)

**GENÇ OYUNCU KADROSUNUN
DİKKAT ÇEKİCİ GAYRETİNE
RAĞMEN SENARYO VE KURGU
ZAAFLARIYLA AĞIR BİÇİMDE
SAKATLANMIŞ BİR FİLM...**

Ö NCELİKLE 15-20 YAŞ GRUBU GENÇ SEYİRCİ KİTLESİNİN BEĞENİ VE ARAYIŞLARINA SESLENMEKLE BİRLİKTE, İZLEDİĞİM seansta salona orta yaşı da çekme başarısını gösteren “Kendime İyi Bak”, ruhen televizyon dizilerinin ve ‘AVM estetiği’nin karşılığını veren bir ‘buruk aşk’ öyküsü. Promosyon tatili için gittiği ‘ıssız’ otelde tanıştığı Yeşim’le evlilik hazırlıkları yapan Emre, nikah davetiyelerini vermek için bulunduğu üniversite arkadaşlarından, eski sevgilisi Begüm’le ilgili acı gerçeği öğrenir. Bundan sonrası genç adam için gerek Yeşim’e gerek Begüm’e gerekse kendisine dair yoğun ‘geri dönüşler’ şeklinde gelişecektir. Finalde ise seyirciyi mutluluk verici, tatlı ve küçük bir sürpriz beklemektedir.

İnternet sitelerinde yer alan ve çekimlerin hangi aşamasında kimin elinden çıktığını doğrusu merak ettiğim ‘sinopsis’in filmle pek bir ilgisinin olmadığını baştan belirterek, “Kendime İyi Bak”ın, genç oyuncu kadrosunun dikkat çekici gayretine rağmen senaryo ve kurgu zaaflarıyla ağır biçimde sakatlanmış bir film olduğunu

söylemek zorundayım. Başrollerdeki Aslı Tandoğan, Begüm Birgören, Çağdaş Onur Öztürk, kimi sahnelerde gülümsetmeyi, kimlerinde gözpınarlarına seslenmeyi başarıyorlar, özellikle Begüm ile Emre’nin kavga sahnesi hayli başarılı ama o kadar... Yönetmen ikilisi Ruhi Yapıcı-Serhan Arslan, ilk sinema filmlerinde görselliği tamamen geri plana itip, hatta tek bir ‘güzel sahne’ye bile imza atmadan, sırtlarını tümüyle diyaloglara yaslamışlar.

Neticede “Ayrılık, gidenin kararlılığı ve kalanın sabrıyla ölçülür”ü sloganlaştıran, “Bir erkek ve iki kadın” şeklindeki oyun sisteminin değişik bir varyasyonu denilebilecek, ne yalan söyleyeyim tam da festival haftasında gidip seyretmenin zaman kaybı anlamına geleceği bir film “Kendime İyi Bak”.

Şarkılar ne eksik ne fazla, filmin geneliyle uyum içinde.

Filmin adıyla ne anlatılmak istenmiş olabilir, merak konusu.

BÜYÜK BUDAPEŞTE OTELİ

HIZLI VE KORKUSUZ

JOE

KAPTAN AMERİKA: KIŞ ASKERİ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
BÜYÜK BUDAPEŞTE OTELİ			★★★	★★★	★★★	★★★★★	★★★★★
HAYALETLİ EV		★★		★★			
HAYAT SANA GÜZEL		★			★		
HIZLI VE KORKUSUZ		★★					
JOE				★★★	★★★		
KAPTAN AMERİKA: KIŞ ASKERİ	★★★			★★★			
KENDİME İYİ BAK			★		★		
RİD 2							
ADALET İÇİN	★★★	★★★				★★★	
AŞK OYUNU				★	★		
BASKIN 2	★★			★★		★★	
BIRAKMAK İSTİYORUM		★	★★★★	★★	★★		
BÜYÜLER EVİ: SİHİRBAZ KEDİ		★★★★					
ÇOCUK BÜYÜTME REHBERİ					★★		
GÜZEL VE ÇİRKİN				★★★★			★★★★
KAN KOKUSU		★★★★					
MANDELA: ÖZGÜRLÜĞE GİDEN UZUN YOL	★★★	★★★★				★★★	
MANDIRA FİLOZOFU					★★		
MEDDAH			★★	★★	★★	★★	
MELEKLERİN MUCİZESİ						★★	
NUH: BÜYÜK TUFAN	★★	★★★★		★★	★★★★	★★	★★★★
PERİ MASALI					★		
YVES SAINT LAURENT							★★★★
GEÇMİŞ	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
PATRON MUTLU SON İSTİYOR	★★			★★	★★		★★

FESTİVALDE BELGESELLER, GERÇEKLER VE EFSANELER

33. İstanbul Film Festivali'nde seyrettiğim Talal Derki'nin **"Humus'a Dönüş"**ü ve Shane Salerno'nun **"Salinger"**ı, belgesel sinemanın işlevi açısından **tartışma davetiyeleri** çıkaran, bir yandan da odaklandıkları konu ve kişiliklere **farklı yollardan** ulaşmaya çalışan yapımlardı.

BİR BELGESEL FİLMİN, TÜMÜYLE GERÇEK OLAYLARA VE GERÇEK GÖRÜNTÜLERE DAYANSA BİLE GENE DE YALAN SÖYLEYEBİLECEĞİNİ ZATEN BİLİYORDUK DA SON OLARAK BİR KEZ DE FESTİVALDEKİ "HUMUS'A Dönüş"le (The Return To Homs) görmüş olduk. Tam da geçen yıl 21 Ağustos'ta Şam'da gerçekleştirilen 'çok kuşkulu' kimyasal gaz saldırısının ardında Türkiye'nin bulunduğu çok ciddi kaynaklarca dile getirildiği gün seyrettim bu belgeseli. Yönetmen Talal Derki, film boyunca ülkesi Suriye'ye dair gösterdiklerinin en az 10 katını gizlemekten, dile getirdiklerinin en az 10 katını suskunlukla geçiştirmekten kaçınmamış, "Ey NATO gel bizi kurtar!" diye şarkılar söyleyen 'muhaliflerin' gerçek yüzlerini, 'göstere göstere' saklama çabasına girmişti. Suriye'deki iç savaşın, 'yapımcılığını' Erdoğan-Davutoğlu ikilisinin üstlendiği berbat bir filmden ibaret olduğu Seymour Hersh'ün iddialarından önce de elbette ki biliniyordu ve kimyasal gazla katledilen çocukların fotoğrafları tıpkı Saddam Hüseyin'e yapıldığı gibi Beşar Esad'a yönelik bir kara propaganda faaliyeti için kullanılmıştı. Açık ki Sundance ödüllü "Humus'a Dönüş" de bu propagandanın unsurlarından biriydi. Belgesel sinema, gerçeği 'gizemli kılmak' ve soruları yanıtsız bırakmak ama bir yandan da 'efsane yaratmak' için bir araçtı bu kez.

Gelelim bir başka belgesel çalışmaya... J.D. Salinger, en sevdiğim yabancı yazarlar sıralamamda ilk beşte değilse bile kesinlikle ilk 20'de yer alır. Önceliğim ise Salinger tutkunlarının çoğunun tersine "Gönülçelen / Çavdar Tarlasında Çocuklar" (The Catcher In The Rye) ya da "Franny Ve Zooey" (Franny And Zooey) değil, "Dokuz Öykü" (Nine Stories), ama özellikle de "Muz Balığı İçin Mükemmel

Bir Gün" (A Perfect Day For Bananafish), ve "Eskimolarla Savaştan Hemen Önce" (Just Before The War With The Eskimos) adlı öykülerdir. Salinger, müthiş bir öykü döngüsü kurduğu bu yapıtlarında, adeta gerçek yaşamındaki pek çok 'giz ve iz'i de sayfalarına yansıtır, her ne kadar sembolik anlatıma başvursa da. İşte, festivalde izlediğim ikinci belgesel, Shane Salerno imzalı 129 dakikalık "Salinger", ilkinin tersine, ele aldığı konu / kişilik hakkında kafa karıştırmak yerine, en yalın tanımla aydınlatıcı ve bilgi verici bir işlev üstleniyor, odaklandığı şahsiyet hakkında hiçbir şeyi gizlemiyor, abartmıyor, yalan söylemiyor, gizem bulutları yaratmıyordu. Üstelik de Salinger, 1965'ten sonra, yazdığı hiçbir şeyi yayımlamayan, 1980'den sonra hiç röportaj vermeyen, neredeyse son 40 yılını dağ evinde münzevi yaşamıyla geçiren ve artık aramızda olmayan bir 'efsane'yken...

Örneğin, "Muz Balığı İçin Mükemmel Bir Gün"e de yansıyan biçimde, Salinger'ın bizzat cephenin tam ortasında yaşadığı İkinci Dünya Savaşı'ndan nasıl etkilendiği ("Kim olursan ol, ne yaparsan yap, 200 günden sonra kafayı sıyrırırsın") çok etkileyici biçimde anlatılmış. Amerikan ordusunun karşı-istihbarat servisindeki görevi, savaşın ardından Almanya'daki 'Nazisizleştirme' birimindeki çalışmaları, bu sırada inançlı bir Nazi olan genç Slyvia

Welter'e âşık olup evlenmesi, ABD'ye gidişleri ama kısa süre sonra boşanmaları vb. Salinger'ı yalnızca yapıtları aracılığıyla tanıyanlar için hayli ilginç veriler. Eski eş ve sevgililerinin anlatımları da 'karanlıkta büyüyen' bu yazar hakkında magazin çok ötesinde işlev yükleniyorlar.

Doğrusu daha önce merak edip araştırmamıştım ve "Dokuz Öykü"de yer alan "Sarsak Dayı"nın (Uncle Wiggily In Connecticut) 1949'da

Mark Robson tarafından "My Foolish Heart" adıyla sinemaya uyarlandığını bilmiyordum. İkisi de koleji yarıda bırakmış orta yaşlardaki iki hanımefendiden birinin diğerini ziyaretleriyle yaşananları anlatan, içinde bolca 'sinema göndermesi' bulunan, başrollerde Susan Hayward, Dana Andrews ve Lois Wheeler'ın olduğu film, tabii ki Salinger'ın yoğun tepki ve nefretini çekmiş, bir daha da hiçbir eserinin sinemaya uyarlanmasına izin vermemiş.

Salinger, yaşamı boyunca ikiyüzlülük ve samimiyetsizlik yapmamış bir yazar. Salerno'nun belgeseli de 27 Ocak 2010'da yaşama veda eden usta yazarın, eğer seyretme olanağı bulunsaydı sinirlerini tepesine çıkartabilecek pek çok şey olmasına karşın, dürüst, samimi ve saygılı...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

BIRDY

Twitter yasağı tartışıladersun, bundan çeyrek asır önce; 1989'da da **bir başka 'kuş'** ülkenin gündemine konuvermişti. **Alan Parker'ın** 1984 yapımı unutulmaz filmi **"Birdy"**nin TRT'de gösterildiği günlerde ortalık ayağa kalktı. Haydi olan bitene kuşbakışı bir göz atalım...

DERGİMİZİN 225. SAYISINDAKİ CİNNET KÖŞEMİZE "GECEYARISI EKSPRESİ" (MIDNIGHT EXPRESS) İLE KONUK OLAN ALAN PARKER BİR KEZ DAHA HUZURLARINIZDA. USTA YÖNETMEN SANIRIZ BAŞKA

hiçbir ülkenin gündemini filmleriyle bu denli meşgul etmemiştir. 1984'te çektiği "Birdy", Türkiye'de o yıllarda sinema gösterim ağına henüz majör stüdyolar el atmadığı için vizyona girmez. İçerik olarak da 'genel izleyici'ye hitap edecek yapıda değildir zaten; özel seyirci isteyen, özel bir filmidir "Birdy".

Vietnam Savaşı'ndan dönmüş iki çocukluk arkadaşının, Al ile 'Birdy'nin trajik hikayesini anlatır. Birdy, tedavi gördüğü akıl hastanesinde hiç konuşmadan pencereden dışarıyı izlerken, sargılar içerisindeki arkadaşı da ona manevi destek olmaya çalışır. Özgürlüğün, barışın simgesi olan kuşlara ve 'uçmaya' olan saplantı, Birdy için giderek bu acımasız dünyadan kaçıp kurtulmanın da anahtarıdır sanki...

Film boyunca iki arkadaşın çocukluğunu, savaştan önceki günlerini de görürüz ve artık yaşadıkları acıdan, kaybettikleri zihin ve beden sağlığından ötürü birbirlerine sarılmak dışında çareleri yoktur. Bunu kimi zaman gerçekten birbirlerini kucaklayarak, kollarını boyunlarına, bedenlerine dolayıp sarılarak da yaparlar.

İşte bütün problem de burada başlar. Filmin, 28 Şubat 1989 Salı akşamı TRT 1'de gösterileceği günler öncesinden bellidir ve film o akşam yayına girmeden, TBMM'de konu gündeme gelir. Belli ki yapacak başka işi olmayan ANAP Partisi Genel Başkan Yardımcısı Halil Şıvgın, 'iki erkek arasındaki sapık ilişkileri konu alıyor' gerekçesiyle ortalığı ayağa kaldırır.

Sinemalarda gösterilmeyen, kendisinin de yurt dışında özel olarak sinemaya gidip izlediğini zannetmediğimiz Şıvgın, homofobinin en ağır örneklerinden birini sergileyerek, hem eşcinselliği 'sapık ilişki' olarak tanımlar, hem de dönemin TRT Genel Müdürü Cem Duna'ya yazılı başvuruda bulunarak "Birdy'nin yayımlanmasının anayasa ve TRT Kanunu'na aykırı olduğunu öne sürer. Ve filmin yayından kaldırılmasını ister.

Ancak TRT yetkilileri, Cannes'da Altın Palmiye'ye aday olup, Jüri Özel ödülü alan "Birdy'nin TRT Yayın Denetleme Kurulu Başkanı tarafından bir kere daha incelendiğini ve gösteriminde sakınca bulunmadığını belirterek, filmi ekrana getirirler. Her ne kadar Matthew

Modine'in kendini kuşlar kadar özgür hissedip çıplak soyunduğu sahneler makaslanmış olsa da, TRT'de eşcinsellik üzerine bir film mi yayımlanacak beklentisiyle ekran başına geçenler 'derin bir nefes' alırlar. Aile, ahlak, namus, örf, adet gibi 'milli' değerler yerinden oynamamış olur!

Sonraki gün filmin yayınıyla ilgili sinema yazarlarından da görüş alınır. Burçak Evren; "Film maalesef ekrana en can alıcı bölümleri kesilmiş olarak geldi. Filme 'eşcinsellik ögesi vardır' diyerek bir damga vurmak son derece anlamsız. Eşcinsellik motifi bu filmde insan sevgisini, insanların değişimini, özünü ortaya koymak için kullanılmış küçük bir öğedir." yorumunu yapar... Ali Hakan "Filmde eşcinsellik çok uç bir unsur. Film üzerine çok şey konuşulabilir ancak eşcinsellik değil. Bu konu yalnızca bizim gibi karalamaya meraklı toplumlarda gündeme gelir." derken, Atilla Dorsay da "Bu filmde eşcinsellik varsa bile çok belli belirsiz bir unsur olarak kalmış. Eşcinsellik filmin yan temalarından biri. Filmde anlatılmak istenen Vietnam Savaşı'nın bir kuşak üzerindeki yıkıcı etkisi ve dostluk teması. Kesinlikle bir eşcinsellik öyküsü değil" der.

Bugün televizyon kanallarına baktığımızda, aradan geçen çeyrek yüzyılda bir arpa boyu yol alamadığımızı, Birdy gibi uçabilmek ve özgür olmak için daha çok beklemek zorunda kalacağımızı görmek, en az filmdeki kahramanlar kadar acıtıyor içimizi...

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

ÜÇ DEFİN

Meksika sinemasının son dönemlerdeki yükselişinin mimarlarından **Alejandro González Iñárritu'nun** ilk üç filmine yazdığı senaryolarla 'içimizi çökerten' **Guillermo Arriaga'nın** insanı ve onun çevresine olan nefretini sorgulayan tarzının çarpıcı bir yansıması "Üç Defin" (**The Three Burials Of Melquiades Estrada**). Aktör olarak yapacağını yapan **Tommy Lee Jones'un** sinemadaki ilk yönetmenliğine vesile olan yapım, insan ruhunun karmaşık doğasını deşifre etmeye yönelik **'huzursuz' bir 'yol filmi'** havası taşıyor.

MEKSİKALI GÖÇMEN ARKADAŞI MELQUIADES ESTRADA'NIN BİR SINIR DEVRİYESİ TARAFINDAN 'YANLIŞLIKLAR' ÖLDÜRÜLMESİ ÜZERİNE, ONU AİLESİNİN YANINA GÖTÜRMEK AMACIYLA YOLLARA DÜŞEN KOVBOY PETE PERKINS'İN HİKAYESİNİ ANLATIYOR "ÜÇ DEFİN" (THE THREE BURIALS OF MELQUIADES ESTRADA). YOLA çıkarken yanına arkadaşını öldüren adamı da alan ve onu vicdan azabıyla baş başa bırakan Perkins, bir yandan hedefine doğru emin adımlarla yürürken, bir yandan da üç adamın bilinmeyen yönlerini keşfediyor öyküde.

Ancak bu keşfediş süreci, kahramanımızı ne derece tatmin ediyor dersanız, buna verecek iyi bir cevabımız olmadığı da açık. Zira her şey o kadar 'olduğu gibi değil' ki bu öyküde, Perkins'in 'temiz' ruhunu da rahatsız ediyor yaşananlar.

Tommy Lee Jones'un hem aktör hem de yönetmen olarak geçer notu sonuna kadar hak ederek aldığı "Üç Defin", insanoğlunun çürümeye yüz tutmuş, ikiyüzlülüğünün en hakikisini yansıtan 'zavallı' ruhunu acımasızca sergiliyor, onu bir tür hedef tahtası haline getiriyor ve lime lime etmek için elinden geleni yapıyor.

Guillermo Arriaga'nın senaryosu, film boyunca üzerimize çökecek olan karanlık atmosferi ilk adımdan itibaren işaret ediyor, 'masumiyet'in ancak sözde kalan bir kavram olabileceğini üzerine basa

basa söylüyor, sonuçta hiç de aydınlık olmayan bir insanlık portresi çiziyor. Yalanlar üzerine kurulu hayatların 'doğru'yu yaşamak zorunda kaldıklarında karşılırlarına çıkan 'riskler' de ayan beyan kendini gösteriyor filmde. Adımlarını sıklaştıran ve insanı çözümsüzlüğe iten 'kötü olma' içgüdüünün yansımaları, öykünün bütün aşamalarında önümüzü keserken, bizleri de karakterlerin yaşadığı çözümsüzlüğe benzer bir durumla yüzleştiriyor.

Arriaga'nın önceki senaryolarında da etkin roller üstlenen 'yol' kavramıysa Tommy Lee Jones'un filminde tam olarak karşılığını buluyor. Western türünün de temel başvuru kaynaklarından olan yol, birçok açıdan filmin taşıyıcı ayağı gibi duruyor. Hem çıkılan yolun temsil ettiği 'çıkılmaz sokak' etkisiyle hem de karakterlerin kendi içlerinde yaptıkları yolculukla anlam kazanıyor bu kavram.

Ölümün bir 'yolcu' olarak varlığı ise 'varış zamanı' belli olmayan 'tur'un görünmeyen nedenlerine vakıf olmamızı engelliyor. Bilinçli bir tercihin kendini hissettirdiği bu durum, 'yanlış hedef'le haşır neşir olurken, bir yandan da karakter çözümlerine daha yakından bakma fırsatı tanıyor bizlere. Doğal olarak yolun sonunda 'hedef'e ulaşamıyoruz, tıpkı filmdeki karakterler gibi, ama onların içinde yaşanan yolculuğa ortak olmayı becerebildiğimizi hissediyoruz.

‘Yabancılaşma’nın en âlâsını gözümüzün içine sokan bir film aynı zamanda “Üç Defin”. Az sayıda karakterin birbirlerine, çevrelerine ve de çıktıkları yola olan yabancılaşmaları, öykünün ‘rahatsız’ atmosferinde kendini belli ederken, giderek derinleşen ve çözümsüzlüğün kaskacına hapsolan bir boyuta taşıyor bu kavram.

En yoğun yabancılaşmayı ise ‘dürüst’ olma adına her şeyi yapan Pete Perkins yaşıyor; cesedini taşımayı göze aldığı en yakın arkadaşından tutun da, onu öldüren adamın ‘potansiyel kayıp’ karısına kadar çevresindeki herkesin onu soru işaretlerine yönelttiğini görüyor, yalnızlaşıyor, yabancılaşıyor Perkins. Bu açıdan bakıldığında, filmi ‘varoluşçu western’ alt türünün içinde değerlendirmek de mümkün.

Tommy Lee Jones’un öykünün belki de tek masum karakteri Perkins’i bir tür ‘yorgunluk’ hissiyatıyla canlandırdığı filmde, ölen ve öldüren adam oğullarını oynayan Julio César Cedillo ve Barry Pepper’ın da bizleri yığınlağa sürükleyecek kadar ‘gerçek’ performanslar verdiklerini söylemek mümkün.

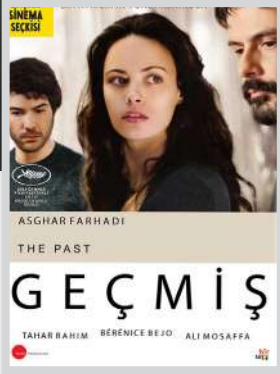
Bu üç ana kahramanın yanına eklenen ve öyküye tutunmamız konusunda etkin roller üstlenen üç karakteri canlandıran Dwight Yoakam, Melissa Leo ve January Jones’a da yüreğimizi açmakta zorlanmıyoruz filmin sonuna kadar. Özellikle bu ikinci grup üç

oyuncunun canlandırdıkları karakterlerin de hikayedeki ‘kırılma noktaları’na sonuna kadar hizmet ettiklerini görüyoruz, ki bu da ‘sınırlı’ bir argümanla yola çıkılmış olma hissiyatını yerle bir edip öyküye derinlik katıyor. ‘Yolculuk’un neden ve sonuçları üzerine kafa yormamıza vesile oluyor bu isimlerin varlığı, biraz daha ileri gidersek, zaman zaman ana karakterlerin önüne geçiyor onların kimlikleri, özellikle de January Jones’un canlandırdığı ‘öldürenin genç, güzel ve sırta dolu karısı’ Lou Ann karakteri.

Cannes Film Festivali’nden ‘en iyi erkek oyuncu’ ve ‘en iyi senaryo’ ödülleriyle dönen “Üç Defin”, sonuç olarak iyi/kötü kavramlarından ziyade ‘dürüstlük’ kavramını sorgulayan bir başyapıt.

Bu kavramın arkasına eklenen her türlü düşünce ve eylem de filmin nüvesinde kendine yer bulmayı başarıyor, özellikle de ‘arınma’ düşüncesinin bazı bölümlerde baskın unsur olarak öne çıktığını görüyoruz. Kısacası, ‘insan olma’nın (varoluşun) neden ve nasılları arasında fazlasıyla can acıtan bir slalom yapmak istiyorsanız, başucu filminiz olabilir bu tokat gibi yapım.

Bu slalomu yapmak istemediğiniz durumda ise kendinizden kaçmaya çalıştığınızı göreceksiniz, ki böylesi sizi çok daha içinden çıkılmaz bir ruh haline davet edecek...

GEÇMİŞ

ORJİNAL ADI Le Passé

YÖNETMEN Asghar Farhadi

OYUNCULAR Bérénice Bejo, Tahar Rahim,
Ali Mosaffa, Elyes Aguis, Jeanne Jestin

YAPIM/SÜRE 2013 Fransa/130.dk

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Fransızca

ŞİRKET Bir Film (Mars)

“BİR AYRILIK”TAN
SONRA “GEÇMİŞ”
İLE DE BEKLEYENLERİ
HAYAL KIRIKLIĞINA
UĞRATMADI FARHADI.

ASGHAR FARHADI’NİN, ALTIN AYI’DAN SONRA ÜZERİNE BİR DE ‘YABANCI FİLM OSCAR’I EKLEDİĞİ “BİR AYRILIK”TAN (JODAEIYE Nader az Simin) sonra neler yapacağı merak konusuydu haliyle. Ama İran’ın dünya sinemasına son armağanı bu yönetmen/senarist, “Bir Ayrılık”ta hikayesini ince ince işliyor, her türlü ayrıntının hakkını sonuna kadar veriyor; kurulan her cümlelerin, her jestin, her mimiğin anlam kazanmasını sağlıyordu.

Geçen yıl Cannes Film Festivali’nde Altın Palmiye için yarışan, bizlerin sonbaharda görme fırsatı bulduğu bir sonraki filmi “Geçmiş”, bekleyenleri hayal kırıklığına uğratmadı. Farhadi, bu kez setini Fransa’ya kurmuş olsa da, yine insan denilen yaratığın derinliklerine inmeyi, ‘bugün’ dediğimiz şeyin aslında geçmişin ağır yükleriyle kurulan bir evrenden ibaret olduğunu göstermeyi başarıyordu.

Dört yıl ayrı kaldıktan sonra Fransız eşi Marie ile olan boşanma sürecini nihayete erdirmek için Ahmad’ın Paris’e dönüşüyle açılan hikaye; yeni sevgili, eskinin hayal kırıklıkları, evin büyük çocuğu Lucie’nin ergenlik hezeyanları ile dallanıp

budaklanıyor. Bir türlü tamir edilemeyen, eksiklikleri giderilemeyen, boyası tamamlanamayan ev karakterlerin halini de gösterirken; birbirini tekrar eden hatalar, tıpkı evde bir türlü bitmek bilmeyen boya işlemi gibi rahatsızlık verici olabiliyor.

Tam bu ‘aile için drama’dan biraz sıkılmış gibi olduğunuzda, Farhadi yeni bir hamle yapıyor ve polisiyeye yelken açtıyor hikâyesini. Bu kez bütün karakterlerin şüpheliye dönüştüğü, hepsinin aynı zamanda hem masum hem de sorumlu olduğu bir bilinmezlin içinde buluyoruz kendimizi.

“Bir Ayrılık”ı izlediyseniz “Geçmiş”i mutlaka görmelisiniz. İzlemediyseniz film festivali biter bitmez ilk işiniz iki filmin DVD’sini alıp izlemek olmalı.

Bérénice Bejo’nun olağanüstü performansına şapka çıkartalım.

Farhadi’nin senaryo şablonu ilerde sıkıntı yaratabilir.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

PATRON MUTLU SON İSTİYOR

YÖNETMEN Kıvanç Baruönü

OYUNCULAR Tolga Çevik, Ezgi Mola,

Murat Başoğlu, Erkan Can, Ersin Korkut

YAPIM/SÜRE 2014 Türkiye, 105 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tigon (BKM)

**YILMAZ ERDOĞAN,
İLK KEZ BİR
SENARYOSUNU
BAŞKA BİR YÖNETMENE
TESLİM EDİYOR...**

YILMAZ ERDOĞAN'IN YAZIP, KIVANÇ BARUÖNÜ'NÜN YÖNETTİĞİ "PATRON MUTLU SON İSTİYOR", SON DERECE STANDART bir hikaye anlatıyor bize, benzerlerine defalarca rastladığımız. Kapadokya'ya 'mutlu sonu olan' bir senaryo yazmak üzere gelen senarist, burada 'hayatının aşkı'na rastlar. Gelin görün ki, ünlü bir 'dizi oyuncusu'yla evlenmenin arifesindedir sevdiği. Ve olaylar gelişir...

Bu metin, senaryo matematiği olarak ne kadar doğruysa, hikaye derinliği bağlamında da aynı oranda zayıf işaretler taşıyor. Yılmaz Erdoğan, "Neşeli Hayat" ve "Kelebeğin Rüyası" gibi iki güçlü hikayenin ardından kaleme aldığı "Patron Mutlu Son İstiyor"la 'hafiflemek' istemiş belli ki. Tercihtir, saygı duyarız, ama beklentilerin epeyce uzağında kaldığını da söylemek zorundayız. Aralara sıkıştırdığı bol miktarda 'özlü söz'ün hikayeye herhangi bir derinlik katmadığı, aksine izleyeni 'yorucu' bir işlev üstlendikleri apaçık ortada. 'Basit' bir hikaye anlatırken, onu karmaşıklığa dökmeye, olduğundan daha 'derinmiş' gibi göstermeye gerek yok.

Senaryo (daha doğrusu hikaye) zaafalarına

rağmen, "Patron Mutlu Son İstiyor"u, örneğin "Hükümet Kadın"lar düzeyinde görmediğimizi de belirtelim. Ezgi Mola başta olmak üzere oyuncu kadrosunun 'eğlenmeyi' ve 'eğlendirmeyi' bilen çabaları, filmin son ana kadar taşınmasının başlıca müsebbibi. İki rolü birden canlandırırken büyük efor harcadığı açık olan Tolga Çevik de, biraz "Tatlı Budala"daki (The Party) Peter Sellers'ı hatırlatan 'kahramanımız' karakteriyle "Organize İşler'deki performansını aşıyor. Daha yakın tarihli "Sen Kimsin?"deki kompozisyonuyla karşılaştırmıyoruz bile...

Toparlamaya çalışırsak, yönetmeni ve oyuncularıyla ayakta durma çabasında bir film "Patron Mutlu Son İstiyor". Kayda değer yeni bir şey yok, ama BKM'nin 'temiz iş' düsturunu karşılamaya yetecek kadar malzeme veriyor bize.

Kıvanç Baruönü, ilk sinema filminde 'olgun' bir yönetmenlik anlayışına sahip olduğunu gösteriyor.

Yılmaz Erdoğan, senaryo derinliği meselesine fazla kafa yormamış gibi görünüyor bu filmde.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

WHERE IS EVERYBODY?

Tüm zamanların en önemli bilimkurgu dizilerinden biri olan, ‘**alacakaranlık kuşağı**’ konseptini yaratan, ilk bölümden son bölüme yaratıcısı **Rod Serling**’in dehasını yansıtan “**The Twilight Zone**” kısa filmleri, işte bu hikaye ile başladı.

YÖNETMEN Robert Stevens
YAPIM 1959 ABD
SÜRE 25 dk.

PİLOT KOSTÜMLÜ BİR ADAMIN KÜÇÜK BİR KASABADA BELİRMESİYLE BAŞLAR HİKAYE. HAFIZASINI KAYBETMİŞTİR, NERDEN GELDİĞİNİ, KİM olduğunu bilmemektedir. Daha da kötüsü, ona hatırlatabilecek kimse yoktur etrafta. Kasabada gezindikçe keyifli hali yerini umutsuzluğa bırakır, dünyadaki son insan olduğunu düşünmeye başlar.

Yalnızlık duygusuyla kendisini kaybetmek üzereyken, askeri bir hangarda gözlerini açar. İşin aslı izolasyon eğitiminin bir parçası olarak yalnız kalma sınavından geçen bir astronottur ve akli iflas etmiş, halüsinasyonlar üretmiştir.

Tüm zamanların en önemli bilimkurgu dizilerinden biri olan, ‘alacakaranlık kuşağı’ konseptini yaratan, ilk bölümden son bölüme yaratıcı Rod Serling’in dehasını yansıtan “The Twilight Zone” kısa filmleri, işte bu hikaye ile başladı. Uzay çağının ürünü olan hikaye, sadece dünyadaki son insan konseptinin öncülerinden olmakla kalmamış, sanal gerçeklik konusunda başka

gerçeklikler düşleyenlere de ilham vermiştir.

1959-1964 arasında 5 sezon/156 bölüm devam eden orijinal seri, klasik bilimkurgunun beylik temalarını 50 yıl önce ortaya koymuştu. DiziTurk’te Dizimax Sci-Fi HD kanalında geçtiğimiz günlerde en baştan başlayan dizi, bilimkurgunun önemini bir daha hatırlatıyor.

Şüphesiz “The Twilight Zone” 20. yüzyılın ilk yarısında temelleri atılan ve ikinci yarısında da etkili olan bilimkurgu anlayışının bir özeti; günümüzde türün anlamı çok değişti veya değişmesi bekleniyor.

Mesela “Brazil”ın çılgın mucidi Terry Gilliam’ın güncellenmiş bir “Brazil”den fazlasını sunmasını bekliyorduk “Sıfır Teorisi” (The Zero Theorem) ile ama festivalde bizi hayal kırıklığına uğrattı. Gilliam’ın hayal gücüne laf yok; ama kabul edelim dönemi anlamakta yetersiz kalmış.

21. yüzyıl bilimkurgusu Rod Sterling’ini henüz bulmuş değil.

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- FIPRESCI'de Alin Taşçıyan dönemi

SIYAD Başkanı Alin Taşçıyan, geçen hafta yapılan seçimde FIPRESCI'nin ilk kadın başkanı seçildi. Eleştirel bakışın, eleştirinin gittikçe örselendiği bir dönemde Alin Başkan'ın bu başarısı çok önemli gelmedi mi size de? Demek ki hem kendisi hem de onu örnek alan bizler doğru yoldayız!

2- Dorsay, elini taşın altına soktu

Türkiye sinemasının yeniden gözden geçirilip değerlendirilmesine ihtiyacımız olduğu hep söylenir. Üstadımız Atillâ Dorsay, taşın altına elini soktu ve Remzi Kitabevi'nden çıkan "100 Yılın 100 Türk Filmi" kitabında beklenen değerlendirmeyi yaptı. İmkânınız varsa kitaplığınızda bu büyük esere yer açın!

3- "Şimdiki Zaman" festival turunda

Belmin Söylemez'in bol ödüllü ilk filmi "Şimdiki Zaman" festival turuna devam ediyor. Saraybosna'dan Adana'ya, Hamburg'dan Kerala'ya uzanan renkli bir yolculuk yapan film, Filmmor Kadın Filmleri Festivali'nde, Uruguay Film Festivali'nde ve Almanya Kadın Filmleri Festivali'nde de gösterilecek.

4- Yasaklandı da ne oldu?

Lars von Trier'in "İtiraf" (Nymphomaniac) filmi yasaklandı da ne oldu? Bu yasaklama toplum nezdinde yok sayıldı. Festivallerde, üniversitelerde gösteriliyor. Yani su nasıl yolunu buluyorsa, yasaklı film

de izleyicisiyle bir şekilde buluşuyor. Bundan ders almak da sansürcü zihniyete düşüyor.

5- "Nefret" in belgeseli de çekildi

Türkiye bir nefret sarmalında adeta. Tabii nefret bu kadar yükselince belgeseli de çekildi. Esra Açıkgöz ve Hakan Alp'in, toplumsal nefretin kökenine indiği "Nefret" belgeseli, 18 Nisan Cuma Pera Müzesi'nde gösterilecek. Aklınızda bulunsun.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ BİR ZAMANLAR ELEŞTİRMENLERİMDEN BİRİ TARAFINDAN ESTETİK
FAŞİST OLARAK NİTELENDİRİLMİŞTİM. ”

Alan Parker